

449.

U S T A W A

z dnia 2 lipca 1920 r.

o zwalczaniu lichwy wojennej.

Zaopatrywanie ludności w przedmioty powszedniego użytku.

Art. 1. Przedmiotami powszedniego użytku w rozumieniu ustawy niniejszej są rzeczy ruchome, służące pośrednio lub bezpośrednio do zaspokojenia powszednich potrzeb ludzi i zwierząt domowych, jako to: żywność, ziemiopłody i odzież, przedmioty służące do opału lub oświetlenia, środki lecznicze, wyroby tytoniowe i t. p., tudzież przedmioty monopolu państwowego i przedmioty potrzeby wojennej, wreszcie surowce, półfabrykaty, maszyny i narzędzia, służące do wytwarzania przedmiotów: powszedniego użytku, monopolu państwowego i potrzeby wojennej.

Art. 2. Upoważnia się Radę Ministrów do wydawania rozporządzeń mających na celu zaopatrzenie ludności w przedmioty powszedniego użytku lub ułatwienie tego zaopatrzenia i utrzymania tych przedmiotów w stanie zdatnym do użytku, tudzież zapobiegania zwwyżce cen, w szczególności: do wydawania rozporządzeń, dotyczących wyrobu, przechowywania, obrotu i konsumpcji tych przedmiotów, ich ujawnienia, pośrednictwa w obrocie temi przedmiotami, tudzież ustalania i ujawniania wysokości cen.

Takie same rozporządzenia Rada Ministrów może wydać odnośnie do koniecznych usług.

Rozporządzenia te nie mogą uchylać lub zmieniać postanowień niniejszej ustawy.

Art. 3. Prawo wydawania poszczególnych rozporządzeń może Rada Ministrów przekazać Ministrowi Aprowizacji w porozumieniu z komitetem opiniodawczym, złożonym z właściwych Ministrów oraz z delegatów organizacji społeczno-gospodarczych a mianowicie: rolniczych, przemysłowych, handlowych, rzemieślniczych i robotniczych.

Art. 4. Niestosowanie się do rozporządzeń, wymienionych w art. 2 i 3, lub zarządzeń, na ich podstawie wydanych, o ile w rozporządzeniu nie będzie przewidziana kara łagodniejsza — karane będzie w drodze administracyjnej aresztem do 6 miesięcy i grzywną do miliona marek lub jedną z tych kar.

W razie niemożności ściągnięcia tej grzywny — należy zamienić ją na areszt nie powyżej 6 miesięcy; jeśli orzeczono grzywnę obok kary pozbawienia wolności, kara aresztu, przewidziana na wypadek niemożności ściągnięcia grzywny, nie może przekraczać trzech miesięcy.

Można orzec konfiskatę przedmiotów, do których przestępstwo się odnosi, bez względu na to, czyją stanowią własność.

Usiłowanie i udział karane będą narówni z dokonaniem.

Ściganie przedawania się w ciągu lat 3.

Urzędy walki z lichwą.

Art. 5. W siedzibach sądów okręgowych utworzone będą Okręgowe Urzędy walki z lichwą, których zakres działania rozciągać się będzie na obszar sądu okręgowego.

Poza siedzibą sądu okręgowego utworzone być mogą ekspozytury Urzędu walki z lichwą.

Art. 6. Główny Urząd walki z lichwą ma siedzibę w Warszawie; działalność jego rozciąga się na cały obszar, na którym obowiązuje niniejsza ustawa.

Naczelnika głównego Urzędu walki z lichwą mianuje Naczelnik Państwa na przedstawienie Ministra Aprowizacji.

Główny Urząd walki z lichwą podlega bezpośrednio Ministrowi Aprowizacji.

Art. 7. Okręgowy Urząd walki z lichwą powołany jest do:

1. wykonywania rozporządzeń, wydanych na zasadzie art. 2 i 3; w drodze rozporządzenia (art. 2 i 3) można wykonanie przekazać również powiatowym władzom administracyjnym lub innym władzom;

2. wydawania orzeczeń karnych w myśl art. 4, tudzież nakazów karnych (art. 45) i wykonywania kar, wymierzonych orzeczeniem lub nakazem karnym; w drodze rozporządzenia (art. 2 i 3) można to prawo przekazać również powiatowej władzy administracyjnej;

3. dochodzenia przestępstw, zastrzeżonych ustawą niniejszą właściwości sądowej; nie wyklucza to prawa innych władz do przeprowadzenia powyższych dochodzeń; w szczególności co do przestępstwa, przewidzianego w art. 26, dochodzenia władz skarbowych traktowane będą narówni z dochodzeniami Urzędów walki z lichwą;

4. wykonywania innych czynności określonych ustawą niniejszą lub postanowieniami szczególnymi.

Art. 8. W dochodzeniu przestępstw zastrzeżonych właściwości sądowej, Okręgowym Urzędem walki z lichwą, przysługują prawa i obowiązki władz policyjnych.

W stosunku do władz sądowych i prokuratorskich Urzędy te mają w tym zakresie te same prawa i obowiązki, jakie w postępowaniu karno-sądowym mają względem sądów i urzędów prokuratorskich władze policyjne.

Na żądanie prokuratora lub sądu winny Urzędy walki z lichwą w każdej chwili udzielić im do wglądu akt, dotyczących dochodzeń w sprawach, należących do właściwości sądu, jak i dochodzeń o przestępstwa, przewidziane w art. 4.

Art. 9. Okręgowe Urzędy walki z lichwą podlegają bezpośrednio Głównemu Urzędowi walki z lichwą.

Główny urząd kieruje zwalczaniem lichwy wojennej i wykonuje kontrolę nad Okręgowymi Urzędami walki z lichwą, usuwa dostrzeżone nieprawidłowości, wyjaśnia wątpliwości, udziela wskazówek i szczegółowych instrukcji, czuwa nad wykształceniem podwładnych organów, rozstrzyga odwołania od orzeczeń karnych (art. 7 l. 2), gromadzi i przygotowuje materiały do wydawania rozporządzeń, przewidzianych w art. 2 i 3.

Główny Urząd walki z lichwą przedstawia wnioski w sprawie wydania rzeczonych rozporządzeń tak Ministrowi Aprowizacji, jak i za jego pośrednictwem innym Ministrom.

Art. 10. Rada Ministrów ustali na wniosek Ministra Aprowizacji organizację Urzędów walki z lichwą, tudzież etaty urzędników i funkcjonariuszy tychże Urzędów, oraz sposób mianowania tychże.

W ten sam sposób określić należy utworzenie przy Okręgowych Urzędach walki z lichwą komisji do badania cen i zysków.

Do zakresu działania tych komisji należy być:

- 1) współdziałanie przy oznaczaniu cen prawnie ustalanych (taryfowych);
- 2) współdziałanie przy zatwierdzaniu cenników i kalkulacji cen, składowanych w tym celu przez rolników, przemysłowców i kupców;
- 3) wydawanie opinii na żądanie sądów i innych władz.

W komisji muszą być odpowiednio reprezentowane interesy rolnictwa, przemysłu, handlu i spożyców.

Wydanie szczegółowych przepisów organizacyjnych należy do Ministra Aprowizacji w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu.

Art. 11. Minister Aprowizacji ustala tryb postępowania administracyjnego w sprawach o przestępstwa przewidziane w art. 4.

Przed wydaniem orzeczenia karnego należy dać obwinionemu możliwość przedstawienia swojej obrony.

Zaaresztowanie prewencyjne w tem postępowaniu (art. 4) nie jest dopuszczalne; wykonanie kary pozbawienia wolności przed prawomocnością orzeczenia nie może nastąpić.

Stronom służy od orzeczeń karnych odwołanie do Głównego Urzędu walki z lichwą; odwołanie można wykluczyć, jeśli orzeczono jedynie grzywnę nie powyżej 1.000 marek lub, na wypadek niemożności ściągnięcia tejże, areszt nie powyżej dni siedmiu.

Art. 12. Władze państwowe cywilne i wojskowe, tudzież samorządowe winny udzielać Urzędowi walki z lichwą żądanej pomocy i donosić im o przestępstwach, przewidzianych w ustawie niniejszej. W szczególności Urząd walki z lichwą odwołać się może do pomocy i współdziałania policji państwowej.

Art. 13. Każdy jest obowiązany należycie wylegitymowanym organom, działającym na zlecenie Urzędu walki z lichwą, udzielić wyjaśnień, należących do zakresu działania tegoż Urzędu, w tym samym rozmiarze, jak w postępowaniu karno-sądowym.

Osoby, nie stawające na wezwanie Urzędu walki z lichwą bez usprawiedliwionej przyczyn, będą przymusowo sprowadzone, o czem należy uczynić uprzednio wzmiankę w wezwaniu.

Art. 14. Organom, działającym na zlecenie Urzędu walki z lichwą, należy dozwoilić wstępu do pomieszczeń handlowych i przemysłowych, tudzież składów, w których znajdują się przedmioty powszedniego użytku.

Wkraczanie do mieszkań i pomieszczeń prywatnych, tudzież przeglądanie ksiąg, zapisków i dokumentów dozwolone jest jedynie na mocy szczegółowego pisemnego upoważnienia naczelnika okręgowego Urzędu walki z lichwą (kierownika ekspozytury); organy, upoważnione do przeglądania ksiąg, zapisków i dokumentów; muszą być przysięgą służbową zobowiązane do zachowania tajemnicy.

Postanowienia karne.

Art. 15. Kto bez uzasadnionej przyczyny odmawia organom, działającym na mocy zlecenia Urzędu walki z lichwą, udzielenia wyjaśnień lub wstępu do lokalu (art. 13 i 14), lub świadomie składa nieprawdziwe zeznania—ulegnie karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywnie do 50.000 marek lub jednej z tych kar.

Art. 16. Kto w rachunkach, fakturach, księgach handlowych i innych papierach i dokumentach, mogących stanowić podstawę do obliczenia wartości lub ceny przedmiotów powszedniego użytku, świadomie umieszcza nieprawdziwe lub niezupełne dane, ulegnie karze pozbawienia wolności do 6 miesięcy i grzywnie do 100.000 marek, lub jednej z tych kar.

Surowsze postanowienia ustaw karnych dzielnicowych pozostają w mocy.

Art. 17. Kto przy nabywaniu przedmiotów powszedniego użytku żadaną przez pozbywającego cenę, lub gdy także nie żąda określonej ceny, cenę prawnie ustaloną (taryfową) dobrowolnie podwyższa, ulegnie karze pozbawienia wolności do jednego miesiąca i grzywnie do 10.000 marek, lub jednej z tych kar.

Jeśli czyn popełniono przy nabywaniu przedmiotów powszedniego użytku celem dalszego pozbycia, winny ulegnie karze pozbawienia wolności do sześciu miesięcy i grzywnie do 100.000 marek, lub jednej z tych kar.

Art. 18. Kto, celem dalszego zarobkowego pozbycia przedmioty powszedniego użytku, wykupuje po drodze od ludzi, zdążających na targ, lub na targu przed urzędownie oznaczoną godziną jego rozpoczęcia, ulegnie karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywnie do 50.000 marek lub jednej z tych kar.

Tej samej karze ulegnie, kto, celem dalszego zarobkowego pozbycia, przedmioty powszedniego użytku wykupuje od drobnych sprzedawców (handlujących).

k: P.P. 4/4/44
Art. 19. Kto za przedmioty powszedniego użytku rozmyślnie żąda cen lub świadczeń wzajemnych oczywiście nadmiernych, lub kto takie ceny, świadczenia lub obietnicę tychże przyjmuje, bez względu na to, czy korzyść przypaść ma jemu, czy innej osobie, ulegnie karze pozbawienia wolności do sześciu miesięcy i grzywnie do miliona marek lub jednej z tych kar.

Winny ulegnie karze pozbawienia wolności od jednego miesiąca do lat trzech i grzywnie do dwu milionów marek, jeśli czynu, określonego w ustępie pierwszym, dopuścił się, będąc już poprzednio skazanym za przestępstwa, przewidziane w artykule niniejszym albo w art. 21—25 i 26 ust. 2, czy to według ustawy niniejszej, czy ustaw poprzednich, albo gdy czynem swym interesy publiczne ciężko zagroził, lub gdy nieprawny zysk, uzyskany lub zamierzony, przekracza kwotę 10.000 marek.

Art. 20. Przekroczenie cen prawnie ustalonych (taryfowych) nie stanowi samo przez się o cenie lub świadczeniach nadmiernych w rozumieniu niniejszej ustawy; gdy cen tych nie przekroczone, niema przestępstwa,

Również niema przestępstwa, gdy cena przeciętna za przedmioty tego samego rodzaju, których koszty nabycia są różne, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów nabycia nie jest nadmierna.

Art. 21. Karom, przewidzianym w art. 19 i na zasadach tamże wskazanych, ulegnie również ten, kto za pośredniczenie w sprawach, dotyczących obrotu przedmiotami powszedniego użytku, rozmyślnie żąda zapłaty lub świadczeń wzajemnych oczywiście nadmiernych, lub kto zapłatę taką, świadczenie lub obietnicę tychże przyjmuje, bez względu na to, czy korzyści te mają przypaść jemu, czy innej osobie.

Art. 22. Karom, przewidzianym w art. 19 i na zasadach tamże wskazanych ulegnie również ten, kto przy wymianie pieniędzy żąda zapłaty lub świadczeń wzajemnych oczywiście nadmiernych, lub kto zapłatę taką, świadczenie lub obietnicę tychże przyjmuje bez względu na to, czy korzyść przypaść ma jemu, czy innej osobie.

ulegnie winny czynów, przewidzianych w art. 24 p. 5 i 6, popełnionych odnośnie do takiego przestępstwa.

Art. 27. Kto skutkiem niedbalstwa lub braku dozoru dopuścił do popełnienia jednego z przestępstw, przewidzianych w art. 16, 17 ust. 2, 19, 21—25 i 26 ust. 2, ulegnie karze pozbawienia wolności do trzech miesięcy i grzywnie do 100.000 marek, lub jednej z tych kar.

Art. 28. Usiłowanie przestępstw, przewidzianych w niniejszej ustawie, tudzież udział w tych przestępstwach, ulega karze narówni z dokonaniem.

Art. 29. Przez karę pozbawienia wolności, wymienioną w art. 15, 16, 17, 18, 19 (21, 22, 23), 25, 26, 27 należy rozumieć w byłej dzielnicy rosyjskiej i pruskiej więzienia (art. 3 ust. 3 przep. przechodnich z 7 sierpnia 1917 do kodeksu karnego z roku 1903 i § 16 niem. kod. kar. z 1871), zaś w byłej dzielnicy austriackiej ścisły areszt (§ 245 u. k.).

W byłej dzielnicy austriackiej przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, nie będące zbrodniami i zagrożone karą pozbawienia wolności powyżej 6 miesięcy, są występkami, pozostałe — przekroczeniami.

Art. 30. Przepisy ustaw karnych dzielnicowych o nadwyzwyczajnym łagodzeniu kary nie stosują się do przestępstw, przewidzianych w ustawie niniejszej. W wypadkach mniejszej wagi lub w razie ważnych okoliczności łagodzących, może jednak sąd karę pozbawienia wolności, przewidzianą w rozmiarze nie przenoszącym 6 miesięcy, złagodzić na areszt, karę, przewidzianą w art. 24 ust. 1 (25 ust. 1) i 26 ust. 2 złagodzić na więzienie (art. 3 ust. 3 przep. przechodnich z 7 sierpnia 1919 r. do kod. kar. z roku 1903, § 15 u. k. austr. i § 16 niem. k. k.) od sześciu miesięcy do lat pięciu, a w wypadkach art. 26 ust. 1 ograniczyć się do jednej z kar.

Kary dodatkowe, zastępcze, skutki skazania i odpowiedzialność osób trzecich.

Art. 31. W razie skazania za przestępstwa przewidziane w art. 16 — 19, 21, 22 i 24—26 ust. 2 sąd może orzec utratę prawa prowadzenia przedsiębiorstwa handlowego lub przemysłowego albo prawa trudnienia się pewnego rodzaju handlem lub przemysłem, albo prawa zajmowania się pośrednictwem na czas do lat trzech.

Art. 32. W wypadkach skazania za przestępstwa, wymienione w artykule poprzednim, tudzież w art. 23, sąd zarządzi ogłoszenie krótkiej treści wyroku w dziennikach, tudzież wywieszenie wyroku na czas do dni 14 na lokalu przedsiębiorstwa lub domu (art. 23).

Koszty ponosi skazany.

Art. 33. W wypadkach przestępstw, przewidzianych w art. 17 ust. 2 18, 19, 22, 24—26, należy orzec konfiskatę na rzecz skarbu państwa przedmiotów, do których przestępstwo się odnosi, jeśli należą do winnego, lub też konfiskatę wartości tychże przedmiotów.

Gdyby nie można ściągnąć kwoty, która stanowi równowartość podlegającą konfiskacie, należy postąpić stosownie do przepisów ustawy niniejszej o zamianie grzywny na karę pozbawienia wolności.

Sąd może orzec konfiskatę przedmiotów, do których odnosi się przestępstwo, również w wypadku, gdy nie należą do winnego, chyba że przeszły na własność poszkodowanego.

Jeśli konfiskata przedmiotów, należących do winnego, dopiero po wydaniu wyroku okaże się niewykonalną, sąd pierwszej instancji osobną uchwałą (decyzją) orzeknie konfiskatę wartości; od uchwały (decyzji), którą powziąć należy bez rozprawy, dopuszczalne jest zażalenie w ciągu dni 14

po doręczeniu uchwały, do sądu bezpośrednio przełożonego, który bez rozprawy rozstrzyga ostatecznie.

Art 34. Obok kar za przestępstwa, przewidziane w art. 19, 21 — 24, należy orzec solidarny wszystkich uczestników przestępstwa obowiązek zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kwoty, odpowiadającej wysokości nieprawnej korzyści uzyskanej z przestępstwa.

Można również nałożyć solidarny obowiązek zapłaty kwoty, wymienionej w ustępie poprzedzającym, na osoby, nie będące uczestnikami przestępstwa, jeśli nieprawna korzyść z czynu im przypadła.

To samo tyczy się tych, którzy od osób wymienionych w ustępie 1 i 2 po dniu popełnienia przestępstwa otrzymali korzyść majątkową, jeśli dowiedzionem będzie, że osoby te w czasie nabycia korzyści o zamiarze ukrycia majątku wiedziały lub z zachodzących okoliczności tego domniemywać się musiały, lub gdy korzyść taką jako darowiznę lub spadek otrzymali; to samo odnosi się do każdego dalszego nabywcy korzyści majątkowej.

W wypadkach, przewidzianych w ust. 2 i 3, obowiązek zapłaty ograniczony będzie do wysokości otrzymanych korzyści według wartości w chwili otrzymania; jeśli korzyść otrzymano jako darowiznę, nabywca w dobrej wierze odpowiada do wysokości istniejącego jeszcze wzbogacenia.

Gdy uzyskana korzyść jest nieznaczna, można pominąć stosowanie niniejszego artykułu.

Art. 35. W wypadku, przewidzianym w ust. 1 poprzedzającego artykułu, należy w razie niemożności ściągnięcia kwoty, przypadającej na rzecz Skarbu, stosować odpowiednio przepis art. 41.

Gdy zachodzą trudności zastosowania postanowień art. 34 ust. 2 i 3, należy, nie wstrzymując wyrokowania, zastosować następnie odpowiedni przepis art. 37.

Art. 36. Osoby, względem których zachodzi odpowiedzialność, przewidziana w art. 34 ust. 2 i 3, wezwać należy do rozprawy, o ile to jest możliwe; niestawiennictwo ich nie przeszkadza orzeczeniu ich odpowiedzialności.

Są one uprawnione osobiście lub przez pełnomocnika wskazywać sądowi okoliczności ważne do ocenienia ich odpowiedzialności i czynić odpowiednie wnioski, tudzież żądać w tej mierze rozstrzygnięcia sądu wyższej instancji według przepisów o zaskarżeniu wyroków co do kary.

Do postępowania stosować należy odpowiednio przepisy o postępowaniu karnem.

Art. 37. Gdy ściganie winnego nie da się skutecznym, można, nie stosując art. 32 ust. 2 i 35 ust. 1, orzec samoistnie konfiskatę przedmiotów, do których przestępstwo się odnosi, lub konfiskatę wartości (art. 33), jakoteż postąpić w myśl art. 34.

Do powzięcia uchwały (decyzji) powołany jest sąd, który byłby właściwy do osądzenia przestępstwa w pierwszej instancji; przed powzięciem uchwały (decyzji) należy przeprowadzić potrzebne dochodzenia, nie wyłączając przesłuchań pod przysięgą przez sędziów śledczych lub sędziów pokoju (powiatowych).

Uchwałę (decyzję) powziąć należy bez rozprawy; należy jednak uprzednio w miarę możliwości dać sposobność interesowanym złożenia wyjaśnień i poczynienia wniosków osobiście lub przez pełnomocnika.

Od uchwały (decyzji) służy w ciągu dni 14 po doręczeniu zażalenie do sądu bezpośrednio przełożonego, który rozstrzyga ostatecznie przy odpowiednim zastosowaniu przepisu ust. 2 i 3 niniejszego artykułu.

2) akt oskarżenia zastąpić można wnioskiem o zarządzenie rozprawy głównej; wniosek zawierać winien okoliczności, wymienione w § 207 p. 1—4 p. k., przytoczenie środków dowodowych, których prokurator zamierza użyć i przytoczenie osób, które do rozprawy wezwać należy;

3) sprzeciw przeciw aktowi oskarżenia jest niedopuszczalny;

4) odwołanie od kary jest dopuszczalne bez względu na to, czy nadzwyczajne złagodzenie kary nastąpiło lub nie nastąpiło.

Postanowienia przechodnie.

Art. 54. Z chwilą wejścia w życie niniejszej ustawy tracą moc obowiązującą: dekret z 5 grudnia 1918 r. (Dz. Pr. № 19 poz. 50), tudzież dekret z 11 stycznia 1919 r. (Dz. Pr. № 7 poz. 109), obowiązujące w byłej dzielnicy austriackiej rozp. ces. z 24 marca 1917 r. (Dz. p. p., № 131), tudzież rozporządzenie Tymczasowego Komitetu Rządzącego we Lwowie z dnia 27 grudnia 1918 r. (33 Prez. i 36 Prez.) o zwalczaniu lichwy towarowej i lichwy robocizny i w sprawie powołania do życia Urzędu do zwalczania lichwy towarowej i lichwy robocizny (Gazeta Lwowska № 4/19) wreszcie dekret z 30 stycznia 1919 (Dz. Pr. № 11 poz. 130) i przepisy byłej dzielnicy austriackiej dotyczące karania przez władze i sądy skarbowe potajemnego wyrobu ze środków żywności płynów wysokokowych.

Do przestępstw, popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosować należy przepisy dotychczas obowiązujące, o ile nie są surowsze; przepisy ustawy niniejszej, dotyczące trybu postępowania, będą do tych spraw zastosowane, chyba że wyrok pierwszej instancji zapadł przed dniem wejścia w życie tej ustawy.

Art. 55. Rozporządzenia, wydane na zasadzie ces. rozp. z 24 marca 1917 (Dz. p. p. № 131), tudzież dekretu z 11 stycznia 1919 Dz. Pr. № 7 poz. 109, o ile mogły być wydane na zasadzie przepisów ustawy niniejszej przez Radę Ministrów (Ministra Aprowizacji), zachowują nadal moc prawną, dopóki nie zostaną uchylone w sposób, przewidziany w art. 2 i 3; przekroczenia tych rozporządzeń będą karane w sposób, określony dotychczasowymi przepisami, o ile czyn ten niniejszą ustawą nie jest zastrzeżony właściwością sądów.

Art. 56. Aż do ustanowienia okręgowych Urzędów walki z lichwą (art. 5) dotychczasowe Urzędy do walki z lichwą i spekulacją utworzone na podstawie dekretu z 11 stycznia 1919 r. Dz. Pr. № 7 poz. 109, wykonują obowiązki, nałożone niniejszą ustawą na Okręgowe Urzędy walki z lichwą.

Art. 57. Rada Ministrów na wniosek Ministra byłej Dzielnicy Pruskiej oznaczy w miarę potrzeby dzień, w którym ustawa niniejsza wejdzie w życie w miejsce rozporządzenia Rady Związkowej z dnia 8 maja 1918 r. (Dz. p. p. str. 395) tudzież innych przepisów, uchylonych ustawą niniejszą, bądź na całym obszarze byłej dzielnicy pruskiej, bądź na poszczególnych jej obszarach; określi przepisy, dotyczące organizacji i właściwości władz, powołanych do orzekania w sprawach o przestępstwa, przewidziane w ustawie niniejszej, tudzież określi tryb postępowania.

Rada Ministrów może na wniosek Ministra byłej Dzielnicy Pruskiej przed wprowadzeniem niniejszej ustawy w owej dzielnicy wydać w drodze rozporządzenia przepisy, dotyczące trybu postępowania sądowego w sprawach o przestępstwach nadmiernego podnoszenia cen i lichwy wojennej.

Wykonanie ustawy.

Art. 58. Wykonanie tej ustawy należy do Ministra Aprowizacji, Sprawiedliwości, Przemysłu i Handlu, Spraw Wewnętrznych, Skarbu, tudzież Ministra bylej Dzielnicy Pruskiej.

Marszałek:

Trąpczyński

Prezydent Ministrów:

W. Grabski

Minister Aprowizacji:

St. Sliwiński

Minister Skarbu:

w z. *R. Rybarski*

Kierownik Ministerstwa Sprawiedliwości:

Dr. J. Morawski

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:

W. Kucharski

Minister Przemysłu i Handlu:

W. Chrzanowski

Kierownik Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

J. Kuczyński